

■ Незагойна рана

Три рази матері говорили, що її син – «200-й», три рази серце її падало у безодню...

Захисник-Герой із Луцька Олексій Ходирєв загинув 2 листопада 2022-го, а проводжали його в останню земну путь 10 липня 2023 року – вісім місяців був у числі тих, хто пропав безвісти, тож ще жевріла надія, що, може, він живий

Катерина ЗУБЧУК

Олексій міг скористатися правом на відстрочку від мобілізації, оскільки дружина його померла, й у нього на руках залишилося двоє малолітніх синів. Але він сам виявив бажання йти служити, – каже Надія Станіславівна, яка після загибелі сина стала опікункою для онуків – Анатолія й Романа.

Надія Станіславівна Ходирєва після загибелі сина стала опікункою для онуків – Анатолія й Романа.

Історія невимовного болю – на с. 6

Надія Ходирєва вісім місяців жила між надією і страшною правдою: її син Олексій, який сам пішов боронити Україну, загинув на фронті.

■ Редакційний щоденник

Однолітки сина захисника граються в... ТЦК – ловлять і «пакують» ухиянтів...

Діти завжди граються в те, чим живуть дорослі. І якщо вчора це були «козаки-розбійники», то сьогодні – війна, ТЦК і «пакування» ухиянтів

Зворушлива й тривожна сцена мирного подвір'я: діти граються, а поруч стоїть воїн, для якого війна – не гра.

Роздуми журналіста – на с. 3

■ Герої не вмирають!

Монах багато молився за Україну і віддав як воїн за неї життя...

48-річний Олександр Шиндяпін із Камінь-Каширщини, який більшу частину свого життя присвятив служінню Богові, в останні місяці став зі зброєю на захист країни

«Ніхто більшої любові немає над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх». Ці слова із Євангеліє – про Олександра Шиндяпіна.

Розповідь про Захисника – на с. 8

Вітаємо!

Цими теплими липневими днями свій славний 80-річний ювілей відзначатиме дорога, щира, мудра й турботлива жителька села Церів –

**ОЛІЙНИК
Лариса Йосипівна.**

За її плечима – багатий життєвий шлях, наповнений працею, турботою про рідних, добрими справами та людською повагою. Нехай цей славний ювілей стане ще однією світлою сторінкою життя, а поруч завжди будуть любов, родинне тепло та щасливі усмішки близьких людей.

Вісімдесят — це мудрості вершина,
Це шлях добра, любові і тепла.
Нехай цвіте щасливо кожна днина,
Щоб доля радість щедро Вам несла.
Нехай здоров'я буде, мов криниця,
Невтомне серце б'ється молоде.
Хай сонце щастя у віконці світить,
А Божа ласка поруч завжди йде.
Хай діти і внуки шанують,
Дарують усміх, радість і любов.
І в ювілей щиро Вам вішнують

Щасливих літ, добра і
многа літ знов!

З повагою та
найщирішими вітаннями – дочка, зять, внуки.

Пулсь тижня

Загиблому Захиснику Віталію Тимофєєву присвоїли звання Героя України

Ковельчанин відзначений найвищою державною нагородою

Наталія НЕКОЗ

Указом Президента України №517/2026 майору Віталію Тимофєєву посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

Як повідомляє Ковельська міська рада, найвищою державною нагородою відзначено майора Віталія Тимофєєва за особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, а також самовіддане служіння українському народові.

Заступник командира з артилерії 2-го механізованого батальйону 100-ої ОМБр, майор Віталій Тимофєєв героїчно поліг 21 квітня 2024 року під час виконання бойового завдання біля селища Очеретине, що на Донеччині.

Народився Віталій Тимофєєв в Первомайську на Миколаївщині. З 1997 року проживав у Ковелі. Заснував першу в місті секцію французького боксу, а згодом – кікбоксингу WAKO.

З 2015-го року брав участь в АТО. З перших днів повномасштабного вторгнення став до лав Ковельського батальйону 100 ОМБр ТрО (згодом – 100 ОМБр). Був командиром роти вогневої підтримки, потім – заступником комбата з артилерії. ■

Вічна пам'ять і слава Герою України!

Африканська спека до +39°C на Волині блокує траси

На території області запроваджено тепловий режим – тимчасове обмеження руху великовагового транспорту

Наталія НЕКОЗ

Як повідомляє Патрульна поліція Волинської області, обмеження діє з метою збереження дорожнього покриття: у період, коли температура повітря перевищує +28 °C, вантажним автомобілям заборонено рух.

Це стосується транспортних засобів фактичною масою понад 24 тонни і навантаженням на вісь понад 7 тонн.

Водії можуть перечекати спеку на спеціально облаштованих майданчиках для тимчасової стоянки в смугах відведення доріг, а також поблизу об'єктів дорожнього сервісу.

Дотримання цих вимог контролюють екіпажі патрульної поліції.

«Просимо водіїв вантажівок враховувати зазначені обмеження під час планування маршрутів!» – наголошує пресслужба Патрульної поліції Волині. ■

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТЗОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СТЗОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЄМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

Прощу слова!

І знаймо: цього всього не сталося б без допомоги і сприяння «братнього народу»...

Сьогодні ми спостерігаємо за новим розвитком подій навколо українсько-польського протистояння. «Біло-червоні» називають цей час «Волинська різня», хоча кров лилась по обидва береги Бугу... Я розповім, як торкнулись ті лихоліття моєї родини, що знаю зі спогадів дідуся – Демчука Матвія Івановича

Володимир ДЕМЧУК, голова ГО «Незламні нововолинці», батько загиблого Вадима Демчука – сержанта 80-ої аеромобільної десантної бригади, «кіборга» з позивним «Дим»

Події, про які йтиметься мова, відбувались на теренах Любомльщини, а саме сіл Рівне, Гуца, Миловань, Борове, Островки, Перекірка. Останнього з них вже нема – поглинулось Боровим. Після війни совети почали боротись із хуторами, з поселеннями в лісах, бо ж так було простіше слідувати за людьми, бачити, хто до них ходить (зокрема, вночі), чи не з'явилося чого нового у господарчі, чи не відбувається чого небажаного, незаконного. Прийдуть владці з наказом: маєте тиждень, аби вибратись. І куди дінешся? Мушиш... Так змінилось і розташування Борового. Змінилось і Миловань (давніша назва – Піскурів хутір) у ті часи – від кінця 1930-х, розбудовувалось від села Гуца.

Дід вже був сімейним – дружина, діти. Спали в одязі, аби бути готовими в будь-яку мить зірватись і втікати в поле, до лісу. Дорослі ночували в хаті, а діти – на стрісі. Так повелось, що коли поляки приходили вбивати наших, то намагались це зробити не дуже гучно: відчиняють двері чи вікно і стріляють чи ріжуть. Бо як зачнуть шуміти, то привернуть увагу місцевої самооборони – місцевих із числа чоловіків і парубків, які патрулювали з косами, ножами та сокирами, іншим реманентом, або й рушницями, як хто був із мисливців. На підмогу могли прийти і повстанці, адже у Гуці була боївка УПА, а з цими вже не до жартів.

Одної ночі діда поранили – то було у 1943-му році. Тоді ж загинули і ще двоє односельчан – чоловік і жінка. З родинного обійстя винесли поляки все, що можна було взяти. Не місцеві, а зайди, прийшли з-за Буга. Туди ж, за

ФОТО: Ілюстрація: Юрій ЖУРАВЕЛЬ.

«Коли ми з поляками разом, то перемаємо. І – навпаки», – переконаний художник і музикант Юрій Журавель.

річку, згодом перебрались і дві сім'ї – Бужко і Яніцькі. Ніколи з цими етнічними поляками не було проблем, жили мирно, а як почалось оте протистояння, то вибралось – аби не потрапити під гарячу руку. Хоча дід казав, могли не без зловтіхи сказати, коли чути ставало про жертви зі сторони української: «Наші гуляють!»

вєцька бачу як скоординовану ліквідацію польських осередків і помсту за попередні вбивства українського населення загонами польської Армії Крайової (АК) на Холмщині та Люблінщині навесні 1943 року. Кров за кров...

А от мій дядько, Вальчук Андрій, чоловік маминої сестри, багато розповідав про

« Польща кричить про трагедію, коли українці ... просто дозволяють то робити. »

Пригадувала про ті часи та події в селі Миловань і мама. Вони теж свого часу перебрались із Гуці, збудував дід там хатинку. Їх було три сестрички. То була зима 1943 року. Як одної ночі в село прийшли поляки, то діти тікали в високої зарості очерету біля місцевого болітця. Так, напіводягнені, і сиділи ледь не до світанку, плачучи і боячись. І не знали, чи застануть живих батьків...

Багато мови про села Островки і Волю Островецьку. Сьогодні вони знелюднені, їх фактично немає на карті як живих населених пунктів: у повоєнні часи радянська влада зрівняла будинки із землею, перетворивши територію на поля, пасовища та ліс. А географічно це колишній Любомльський (нині Ковельський) район Волинської області, поблизу кордону з Польщею. До 1943 року Островки були великим польським селом – близько 100 дворів, понад 600 мешканців. На відміну від південних та східних районів Волині, де сутички тривали з весни, Любомльський повіт залишався відносно спокійним майже до кінця літа 1943 року.

Події кінця серпня у селах Островки і Воля Остро-

ці події – він із тих, хто знав, хто мав доступ до інформації, до справжніх даних, бо у певен період життя працював у сільраді. Не все розкрито, не все відомо.

На Волині все ще живуть свідки тих часів. Дитяча пам'ять вразлива, таке не забувається, таке з людиною назавжди. Як я досі пам'ятаю про те, що говорив тато про поляків, як застерігав нас не їхати на роботу у Польщу – куди завгодно, але не туди, де живуть ті, хто зневажав і нищив українців! Казав, що радше ходитиме без штанів, а не зароблятиме в супоста. І в нього були причини так думати...

В цей час треба збирати спомини. Від очевидців, яких щодень стає менше. Від їхніх дітей – моїх ровесників. І хоча за советів про протистояння українців і поляків мовчали, а поміж собою говорилось. Нам показували, де стояла чия знищена хата, де були різні криївки, в яких ховались від набігів, де поховані вбиті і закатовані – насправді поховані.

Польща багато робить задля того, аби зберегти пам'ять про «Волинську різню» – свою пам'ять, свій погляд, свою правду, свій біль. Ставить хрести – часто на

місцях, де не було нічого, не вивчивши належно ситуації, не спитавши. Але кричить про трагедію, коли українці ... просто дозволяють то робити.

А як же ми? А як наша трагедія? А як же спогади наших батьків, дідів? Невже Україна не хоче явити світу правду? Свою правду?!

Народний депутат України Ігор Гузь є одним із небагатьох, хто про це не мовчить, і має на таке повне право, бо і його родина постраждала. Бо і він чув спомини. Та чи багато таких голосів, які хочуть не помсти, але пам'яті, правди, справедливості?..

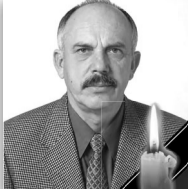
«Право і справедливість» – так називається партія, членом котрої є нинішній Президент Польщі Кароль Навроцький. І котрий добре знає, що історія – зброя. Очолюючи польський Інститут національної пам'яті, формував патріотизм саме через викладання історії, через розуміння процесів, які відбувались. Але – під потрібним кутом! Він не боявся називати нашу Галичину «Східною Малополющею». А на посаді директора Музею Другої світової війни (2017–2020 роки), змінив головну експозицію установи так, що поляки стали виключно постраждалою стороною, відкинувши тисячі тих, які брали участь у Голокості, приставши на іншу сторону.

Сьогодні Інститут національної пам'яті розповідає польську правду про «Волинську різню» – де українська сторона є винятково агресором, а не також жертвою... Нагадаю: засновником партії «Право і Справедливість» є Лех Качинський – антикомуніст, член «Солідарності» Леха Валенси, восьмий президент Польщі. 10 квітня 2010 року він та ще 95 осіб загинули у авіакатастрофі біля російського Смоленська під час візиту для вшанування пам'яті польських офіцерів-жертв розстрілів НКВС у Катині. росіяни вміють вирішувати проблемні питання – чи «мішками з цукром», чи літаками. Про це Кароль Навроцький чомусь не згадує і тут правди не шукає.

Українці, як так тривати ме і надалі, то чи не оповідатимуть потім «руські» про свої версії трагедії російсько-української війни?.. Я – син землі Волинської. Я – батько «кіборга» Вадима Демчука, чие життя забрав ворог у Донецькому аеропорту. Я промовляю до всіх вас, люди, пам'яттю діда і батьків, дядьків і тіток, їхніх сусідів і односельчан, і рідних – всіх тих, хто полягли від руки поляків. Пам'ятаймо. І знаймо про те, що цього всього би не сталося без допомоги і сприяння «братнього народу», який і сьогодні нав'язує нам свою «братню любов» – ракетами, шахедями, КАБами, мінами і кулями, окупацією і смертями. Не забуваймо, хто справжній ворог.

Не забувайте і ви, поляки, бо як не встоїмо ми, ви – наступні ... ■

26 червня, на 78-му році життя, перестало битися серце колишнього міського голови Ковеля, депутата Ковельської міської ради п'ятого скликання Ярослава Івановича Шевчука (на фото). Він очолював Ковель у 2002–2006 роках.

Станом на 1 червня 2026 року на Волині налічувалося 396 громадян, які задекларували доходи понад 1 мільйон гривень за підсумками 2025 року. Це на 27 осіб більше, ніж роком раніше.

Президент Володимир Зеленський заявив журналістам, що після ультиматуму Києва білорусь вимкнула ретранслятори, які росія використовувала для корегування атак по Україні. У заяві він вказав, що їх вимкнули з 22 червня.

Редакційний щоденник

«**То які ж ми однакові? Який один народ? Нема більш різних народів, ніж ми і москвити. Ні зовні, ні внутрішньо.**»

Війна так глибоко увійшла в наше життя, що навіть дитячі ігри вже копіюють дорослу реальність: однолітки сина захисника «ловлять» і «пакують» ухилянтів.

Однолітки сина захисника граються в... ТЦК – ловлять і «пакують» ухилянтів...

Чим переймався і з чого дивувався впродовж останнього часу редактор відділу політики газети «Волинь» Василь УЛИЦЬКИЙ

...ПРІВНОЮ МІЖ ТИМИ, КОГО ПУТІН НАЗИВАЄ «АДНІМ НАРОДОМ»

Порівняйте обличчя наших воїнів і російських загартованих. І без підказок можна визначити, де українець, а де представник недорозв'язаної імперії. В українця навіть після полону чи 150 днів на «нулі», попри виснаження і втому, в очах світиться щось шляхетне і людське. А в них – від беззубого штурмовика і до генерала в погонях, в переважній більшості – якась пика з порожніми очима і мішками під ними від тривалого бухання. Орки, орда – інакше й не скажеш...

Це мені так здається чи у вас теж таке враження?

Дивися – і проймаєш ще більшою симпатією до наших людей. Ми справді кардинально різні. Від шляхти і до посполитого. Наші генерали-полковники теж не святі. Але на тлі Залужного-Сирського-Білецького-Мадяра їхні герасимови – як якісь чорти з пекла.

Наш дядько теж не проти хильнути. Але худоба в нього попорана, а паркан – рівний. А коли показали якесь село в Сибіру, звідки чи не половина чоловіків пішли на «ес-ве-о», то таке враження, що це вони

насправді втекли від грибка на стінах у своїх хатах, – такий там занепад та безпросвіток.

А як зустрічають своїх полонених ми і вони. З кожним нашим воїном, який після звільнення нарешті їсть рідне яблуко, плаче вся Україна. А на їхніх «ванюк» байдуже всій росії, інколи навіть рідним. Скільки б вони там не проводили уроків «мужества», не стануть їхні контрактники і зеки «героями СВО» в масовій уяві. Агресію щодо України на московії справді підтримує більшість населення, але так само більшість розуміє, що на «ес-ве-о» насамперед ідуть за великими грішми...

А можете уявити, що українці так масово і безвольно, як худоба, виконують наказ свого президента іти вбивати людей і «атжимать» територію сусідньої держави, десь у Білорусі чи Молдові, наприклад, бо там «ісконно» наша земля? Я теж ні.

То які ж ми однакові? Який один народ? Нема більш різних народів, ніж ми і москвити. Ні зовні, ні внутрішньо.

...ТИМ, ЩО РОЗМІР НЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Збірна маленької острівної латиноамериканської держави Кюрасао, яка бере участь у Чемпіонаті світу з футболу-2026, увійшла до Книги рекордів Гіннеса, як команда, яка представляє найменшу за населенням державу. В Кюрасао, про яку я раніше й не чув, живе лише 156 тисяч людей, – це менше, ніж у Луцьку.

А 10 років тому, у 2016-ому, на Чемпіонаті Європи, який проходив у Франції, світ здивувала збірна Ісландії (населення – 350 тисяч), яка не

просто взяла участь у змаганнях, а й дійшла до чвертьфіналу. Це було феноменально і всі заходились шукати рецепт такого успіху.

Здається, відповідь я знайшов лише зараз, на фейсбук-сторінці Борислава Берези. Він наводить такі цікаві факти. У 1990-х роках усе більше підлітків та молоді Ісландії пили і курили. У 1998 році 42% 15-річних дітей хоча б раз на тиждень вживали алкоголь. Що зробила влада? Збудувала 8 великих критих спорткомплексів з футбольними полями та басейнами для масового заняття спортом. І зараз там у 15 років алкоголь вживає... лише 3% підлітків. А на медицину стали витратити на третину менше, – бо люди просто менше хворіють. Чесно кажучи, це вражає ще більше, ніж досягнення їхньої футбольної збірної.

...Завжди з інтересом читаю новини, в яких розповідається про волинські громади, особливо сільські, які вкладаються у розвиток спорту та фізкультури, у дозвілля дітей та підлітків. І тут одразу спадає на думку Рівненська сільська громада Ковельського району, яку очолює Юрій Фініковський («Волинь» не раз писала про цю громаду. – Авт.). Я часто відвідую сторінки волинських громад у соціальних мережах. І саме у Рівненській постійно повідомляють про спортивні успіхи юних членів своєї громади. Видно, що це в пріоритеті, що це – головне для громади.

Там діють секції та гуртки з футболу, армреслінгу (Тарас Смолярчук – чемпіон України! – Авт.), спортивного орієнтування, дзюдо, чарлідінгу (це складно-координаційний

вид спорту, який поєднує в собі елементи акробатики, художньої та спортивної гімнастики, танців (зокрема джаз, хіп-хоп) та запальних речівок. – Ред.) тощо. Громада постійно приймає якісь змагання, а її представники їздять на турніри по Україні і за кордон. І просто тішусь, коли читаю, що юні дзюдоїсти з Рівненської громади привезли медалі із міжнародних змагань у Польщі, – це справді круто. «Дякую нашим спортсменам, тренерам, батькам за підтримку здорового способу життя!» – такими словами завжди закінчує очільник громади новини про спортивні успіхи.

Не знаю, чи Юрій Фініковський чув про досвід Ісландії, але очолювана ним громада теж довела, що розмір адміністративної одиниці не має значення, коли є бажання досягати. І справа не лише в спортивних нагородах, адже змінюється сама якість життя, – і конкретної людини, і всієї громади.

...«ТИХИМ» ПОДВИГОМ ВОІНА ІВАНА

Іван воює з 2022-ого. З усмішкою згадує, як поспішав тоді мобілізуватися, бо два старші брати вже воювали, а він боявся, що не встигне на цю, як виявилось, вічну війну. Зараз у відпустці. Розкажу, що бачив, як однолітки його сина граються в... ТЦК – ловлять і «пакують» втікачів. Наскільки все змінилось...

Іван воює на Куп'янському напрямку, має багато нагород. Відділення, яким командує, укомплектоване на третину. Саме вони разом із побратимами зачистили Куп'янськ від російського сміття, коли путін оголосив, що місто «взяли». Перевіряли, каже, якось чергову трубу, сидіти в яких так полюбують орки, і натрапили на місцевих – батька та сина, які ховались від мобілізації...

Син же Івана за чотири роки підріс і вже наздоганяє батька. А от яблунки, які посадив перед війною, вже вищі за високого Івана. Понад чотири роки сім'я – дружина та діти – живуть очікуваннями. Це випробування для усіх. І немолоді батьки чекають. Тато, попри вік та болячки, ще тримає коня. Теж не здається, ніби кінь – це його фронт...

Альтанка, теплий літній вечір, довкруг – п'яний запах лаванди. Іван піднімається з-за столу: «Пора їхати». Його коротка відпустка добігла (інакше тут і не скажеш) до кінця. Поперед – нічна дорога, щоб зранку бути на позиції. «Хай щастить. Бережись. Повертайся»...

Просто маленький портрет нечужої людини, на якій тримається ця планета. ■

Погляд

Віталій ПОРТНИКОВ, журналіст, публіцист, письменник, телеведучий, блогер, член Українського ПЕН

Путін б'ється головою в стіну від безвиході...

Чорне небо пожеж над москвою тепер назавжди залишиться однією з головних ілюстрацій російсько-української війни. І ці пожежі запам'ятаються самим росіянам значно більше, ніж будь-які інші події останніх дванадцяти років. Більше, ніж помпезне «приєднання» Криму...

Бо незахищена москва – навіть якщо чорне згарище поки що обмежується далекою Капотнею, про яку більшість мешканців російської столиці згадує хіба тоді, коли треба обговорити «як вони там живуть», – це майже тваринне відчуття дефіциту безпеки для всієї країни. В москві за визначенням не має бути «нічого такого»: якщо «щось таке» відбувається – це перший симптом хвороби для всієї країни, це демонстрація того, що жити стає небезпечно будь-де в росії.

Путін і сам це прекрасно розуміє. Для посилення свого впливу й перехоплення влади, чекісти використовували війну на Кавказі. І справжній мандат на «наведення порядку» отримали саме на тлі вибухів будинків у тих самих спальних районах москви, у «колективній Капотні». Ну, а після захоплення заручників у театральному центрі на Дубровці путін взагалі міг робити і на Кавказі, і з власним населенням (насамперед немосковським, до речі) все, що йому заманеться...

От тільки парадокс ситуації в тому, що тоді, у 1999 році, коли вибухали московські будинки у Богом забутих Печатниках та на Каширському шосе, путін міг як створити дефіцит безпеки, так і продемонструвати, що бажана стабільність відновлюється – варто тільки довіритися сильним рукам учнів «залізного Фелікса».

Тепер цей кран відкриває вже не він. Що, звісно, він може протиставити цим ударами? Ніякий удар по Києву чи Одесі, ніяке захоплення чергового міста на Донбасі не поверне москвичам – а, отже, і всім росіянам, які звично озираються на москву, – відчуття впевненості у завтрашньому дні. Виходить, що путін у 2000 році подарував їм це відчуття безпеки, чекістами ж раніше і знищене, а у 2026-му – відібрав.

Путін із його манією конструювання пасток зараз потрапив у чергову – вже для самого себе. Він не бажає завершити російсько-українську війну, бо може поборюватися остаточного краху власного імперського проекту, не кажучи вже про повернення з фронту майже мільйонної бандитської армії найманців, проти розгулу якої можуть виявитися безсилами його сили. І він не може довго воювати, бо продовження ударів по москві – насамперед по москві, звичайно, – зруйнує сам імідж російської диктатури та її гарантії суспільству. Виходить, що за будь-якого з варіантів путін пожирає сам себе.

І тут ми повертаємося до вічної російської надмірності, до нездатності вчасно зупинитися. Сила великої держави насправді – не у застосуванні сили, а в перспективі застосування сили: тоді й залишається відчуття, що якщо Голяф тільки замахнеться, може відбутися непоправне. Та навіть якщо сила застосовується, а жаданого результату швидко не отримали, також існує варіант припинення війни – і тоді зберігається ілюзія, що насправді не всі сили й ресурси були застосовані, що це була просто блискавична спецоперація, а от якби розпочалася справжня довга війна – ось тоді ви б побачили Голяфа з усіма його можливостями. Та навіть якщо ти продовжуєш довше і нічого не досягаєш – то також можеш зробити паузу хоча б для того, щоб зберегти якщо не престиж, то хоча б економічні перспективи (що, зрештою, і зробив Дональд Трамп із Іраном).

Путін не зробив ані першого, ані другого, ані третього. Він напад, він не зупинився після провалу блицкригу, він не зупинився навіть тоді, коли стало ясно, що війна поступово руйнує і з'їдає його економіку. Він дочекався ударів по москві – і все одно не заспокоюється. Він надмірно вірить навіть не у власні рішення, а в час, вірить, що якщо тупо битися головою об стінку багато років в суспільстві, можна буде побачити підкорену Україну і «справжню» російську імперію.

Можна. Але тільки у власній голові, що починає грати свою музику після такої кількості безумних ударів. У реальності існують спалений московський завод, удари по росії, майже відірваний Крим і війська, які на п'ятий рік війни продовжують воювати на Донбасі. І навіть якщо уявити, що в нього ще надовго вистачить ресурсів і можливостей битися головою об стіну – нічого іншого, окрім цих ударів, вже просто не буде. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Анатолій КРИВОШ – боєць із села Раків Ліс Камінь-Каширського району;

Сергій ОЛЕКСЮК – боєць із міста Новолинська;

Борис КУЗМІЧУК – боєць із міста Луцька;

Василь СІЖУК – боєць із села Підманове, що на Шаччині;

Олександр ШЕВЧЕНКО – боєць із міста Ковеля;

Сергій ПОЛЯНСЬКИЙ – боєць із села Довгів, що на Горохівщині;

Тарас ТИМЧИШИН – боєць із села Галинівка Володимирського району;

Петро УСАТИЙ – боєць із села Лобачівка, що на Горохівщині;

Олег МОСКАЛЮК – боєць із міста Ковеля (уродженець Запорізької області, з 2022-го проживав із сім'єю на Волині, в місті залізничників);

Валентин ЛІПІЧ – боєць із міста Ковеля;

Володимир ЛЕОНЕЦЬ – боєць із села Грудки Камінь-Каширського району;

Геннадій СМОРОДІНОВ – боєць із села Карпилівка Ка-

міні-Каширського району;

Олександр РАДИВОНІК – боєць із міста Луцька;

Володимир ВЕЛИЧКО – боєць із села Прілісне, що на Маневиччині;

Руслан АНТОНЮК – боєць із села Городище Луцького району;

Степан ПРИЙМАК – боєць із села Іваномисль Камінь-Каширського району;

Сергій КОЛОМІЄЦЬ – боєць із села Будятичі Володимирського району;

Георгій ДЯЧУК –

боєць із села Русів Володимирського району;

Євген МАЗУРОК – боєць із міста Новолинська;

Роман МЕЮС – боєць із міста Луцька;

Андрій СТЕРНІЧУК – боєць із села Римачі, що на Любомльщині;

Юрій САВЧУК – боєць із села Нуйно Камінь-Каширського району;

Юрій СИСОЄВ – боєць із міста Луцька;

Максим МАЧУЛА – боєць із міста Луцька;

Олег ЧЕРНЮК – боєць із міста Луцька.

■ Прямая мова

«Путін ніколи не піде на жодні переговори з Україною»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Олександр ЩЕРБА, Посол України в Південно-Африканській Республіці, про загострення між Польщею та Україною через історичні питання:

«Історія – великий цвинтар. Кричати, що могли наших предків більш цінні, ніж ваші, – це безглузда і протилежність того, за що виступає спільна Європа. За великим рахунком, ніхто не придумав кращого підходу до цього цвинтаря, як великий поляк Іоанн Павло II: «Прощати і просити прощення».

Олександр УСИК, український боксер, вирішив відмовитися від колекції чемпіонських поясів за різними версіями:

«Гарний день сказати про те, що я хочу покинути всі свої пояси, якими сьогодні володію. Зробити їх вільними, аби боксували хлопці, які стоять в черзі за ними. Друзі, я полишаю пояси, але не йду зі спорту, тому що в мене є last dance («останній танець»). Усім хочу подякувати, з повагою ставлюсь до всіх організацій. Хочу всім подякувати та сказати: «Далі більше». Слава Богу за все. Слава Україні!».

Максим ЖОРІН, заступник командира 3-ї окремої штурмової бригади ЗСУ, про блокаду Криму:

«Крим уже є для росіян джерелом великих проблем. Перерізання логістики створить там дефіцит усього – від бензину до хліба. І з кожним ударом це буде відчуватися все сильніше. Крім того, ситуація значно послаблює їхню військову присутність – не лише на воді, а й в цілому всі російські підрозділи, які там знаходяться. Я не думаю, що в рф виїде захистити півострів від наслідків. А стосовно населення, то і намагаться не будуть, – просто кинуть».

Андрій КЛИМЕНКО, журналіст, закликає не обнадіювати новинами про ймовірні переговори:

«Щось стала завеликою частота вживання слів «путін – перемовини» у багатьох експертів-журналістів. Запам'ятайте: путін ніколи не піде на жодні переговори з Україною. Для нього це означає кінець – політичну смерть... Не треба дезорієнтувати читачів-глядачів, розганяючи тему «переговорів, вікна для переговорів» та іншу хрінь. «Рускіє» розуміють слово «переговори» як синонім капітуляції іншої сторони під «рускім» диктатом».

Марина ДАНИЛЮК-ЯРМОЛАЄВА, журналістка, про те, якими українців хотіли б бачити усі сусіди:

«Забув свою історію або переписує її так, щоб усім було зручно. Віддав свою землю. Працює, як раб у колгоспі без паспорта. Розчинився у чужій ідентичності і паскудить на голову українцям. Йде воювати на «СВО» і вбиває уже на своїй землі, як окупант. «Терпіла», який ніколи не покаже зуби. Не хоче ні в ЄС, ні в НАТО, погоджується на статус буферної зони і лоха. От такому можна паскудити на голову, розповідати про «ви не готові/не достойні ЄС», та «у вас дуже маленька ху*ова культурка, і всі ви селюки».

Інна СОВСУН, народна депутатка від «Голосу», про проблеми мобілізації:

«Ми маємо чесно визнати, що нарко- й алкозалежність у війську – це велика біда. Ба більше, зараз до ТЦК потрапляє багато чоловіків, які явно не мають базової освіти, а подекуди не вміють читати. І з одного боку, ми не можемо звільнити від служби всіх, хто має проблеми з речовинами, і мобілізувати лише людей, що ведуть здоровий спосіб життя. Або не призивати тих, хто погано вчився у школі чи не закінчив її. Але з іншого боку, якщо частка залежних і неписьменних така велика, це ставить питання про вибірку людей, що потрапляють до війська, і про її справедливості».

Кого мають мобілізувати, якщо всіх освічених, успішних і здорових забронювали? Суспільству треба чесно відповісти на питання: а кого треба призвати до війська, щоб наповнити бригади й мати змогу поміняти тих, хто служить п'ятий рік?».

Дана ЯРОВА, волонтерка, про погрози росіян після українського обстрілу Москви:

«Знайшла в Threads допис двох росіян із прекрасним питанням: «Українці, ви розумієте, що буде після сьогоднішнього дня з Україною?». То поясніть мені, будь ласка, що саме росія зробить після ударів по Москві такого, чого ми ще не бачили? Бо ця погроза звучить приблизно як: «Не змушуйте нас почати робити те, що ми робимо щодня». І є одна проблема з погрозами пеклом людям, які в цьому пеклі живуть уже п'ятий рік: у якийсь момент вони перестають боятися ваших обіцянок».

Яніна СОКОЛОВА, журналістка, про президента Польщі Навроцького, який позбавив польської нагородою Володимира Зеленського:

«Ми поважаємо поляків. Вони – наші сусіди назавжди. У нас єдиний вектор розвитку. І один ворог. Але це наша земля. Ми тут пануємо. І ніхто нам не буде вказувати, як і що робити. Не поляки, не росіяни, ніхто інший. Якщо це не очевидно для польського президента, то тоді виникає питання: чий він насправді партнер? Може, росії?».

Мирослав ГАЙ, воїн ЗСУ, про проблему із забезпеченням ЗСУ:

«Ми сміємося з нестачі бензину й дизеля у Криму чи Москві. І це справді результат успішної роботи Сил оборони. Але мене значно більше хвилює інше – нестача пального у самих Силах оборони. Коли волонтери змушені купувати боеприпаси, військові – пальне, а грошове забезпечення ще й надходить із затримками, виникає закономірне запитання: чи справді Міністерство оборони достатньо ефективно виконує свою роботу?».

■ Голос народу

74% українців вважають, що Зеленський особисто несе відповідальність за корупцію

Корупція посідає друге місце серед проблем, які нині найбільше турбують громадян України, і вже зараз впливає на рівень підтримки чинної політичної команди на майбутніх виборах

Ольга СОКОЛОВА

Про це свідчать результати опитування «Соціально-політичні настрої українців (червень 2026)», проведеного New Image Marketing Group спільно з «Діловою столицею». Опитано 800 інтернет-користувачів.

Зокрема, більшість респондентів вказують на відповідальність Президента Володимира Зеленського за рівень корупції в державі.

• 40% вважають її повною, адже президент є главою держави, формує вертикаль

40% опитаних українців вважають, що Президент України Володимир Зеленський брав участь у корупційних оборудках.

«Корупційні скандали (як-от справа «Династії») негативно вплинули на рівень підтримки діючої політичної команди на майбутніх виборах.»

влади і відповідає за все, що відбувається в країні (частіше «Так» відповідали чоловіки, люди віком 55+, жителі Заходу);

• 34% – значною, але не одноосібно: глава держави має контролювати своє оточення, але за корупцію та-

кож відповідають уряд, суди та правоохоронні органи;

• 11% – мінімальною, бо президент під час війни зосереджений на зовнішній політиці та обороні, а боротьба з корупцією – це завдання НАБУ, САП, НАЗК;

• 5% – вважають, що

■ Політична кухня

Американці насправді вклали гроші не в український літій, а в... наші гроши та ШІ

Цей факт підказує, якою має бути відбудова України після війни

Ольга СОКОЛОВА

Петро Порошенко нагадав, що рік тому «у нас були дуже важкі переговори, дуже великі надії і обіцянки, що ми американцям маємо подарувати корисні копальні з українських надр». «Вони створили фонд. Але там недурні сидять. Знаєте, в яку компанію насамперед інвестували американці з цього фонду? – запитує Порошенко. – Не в літій і не в нафту. Перше, куди вони інвестували, – це компанія штучного інтелекту з України. Друга компанія, в яку вони інвестували, – це компанія виробництва дронів в оборонній промисловості, яка застосовує технологію роїв дронів».

Відтак п'ятий президент заявляє, що повоєнна Україна потребуватиме не відбудову старих індустрій, а створення економіки майбутнього. За словами п'ятого Президента, в основі цієї стратегії лежить принцип «трех М» – «moral», «modern» і «mystery», тобто економіка має бути моральною, сучасною і вражаючою.

Петро Порошенко після низки переговорів на найбільшій міжнародній виставці Eurosatory 2026, присвяченій наземній та повітряно-наземній обороні і безпеці, анонсував нові «сюрпризи» для росіян.

«Mystery – це те, що виходить у Маска, це те, що виходить у творців штучного інтелекту. І точно не виходить у тих, хто каже, що вони будуть займатися відновленням металургійної промисловості, хімічної промисловості, важкого машинобудування та інших речей, для яких у нас немає ні сировини, ні технологій, ні конкурентоздатності, і головне – немає грошей, – зауважив Порошенко. – Запам'ятайте – «moral», «modern» і «mystery». Це те, чим Україна здивує світ».

Порошенко також зазначив, що стратегічною помилкою путіна стало не лише вторг-

«Зубами, ліктями, як завгодно, ми маємо потрапити в список чотирьох країн, які мають вступити до двадцять дев'ятого року», – переконаний Петро Порошенко.»

нення в Україну, а й хибне уявлення про розвиток глобальної економіки. «Путін думає, що сила сучасної економіки складається перше, – в захопленні території. Друге, – в захопленні корисних копалин. І третє, – в захопленні промислової бази. Ні перше, ні друге, ні третє не має відношення ні до «moral», ні до «modern», ні до «mystery». І це означає, що треба робити в

Україні? Не нафтою займатися і не корисними копалинами», – резюмує Порошенко. Він також наголосив, що для розвитку інноваційної економіки майбутнього Україні життєво необхідне членство в Європейському Союзі. «Зубами, ліктями, як завгодно, ми маємо потрапити в список чотирьох країн, які мають вступити до двадцять дев'ятого року», – переконаний він. ■

Зеленський не несе відповідальності, оскільки корупція є системною проблемою, яка існувала десятиліттями, і один інститут не може її викоринити.

При цьому корупційні скандали (як-от справа «Династії») негативно вплинули на рівень підтримки діючої політичної команди на майбутніх виборах: 31% відповіли, що це підтверджує їхні сумніви, і вони шукатимуть нові політичні сили; 29% – що це кардинально змінює їхню позицію, і вони точно не голосуватимуть за представників чинної влади; 20% вважають, що це не впливає на їхній вибір, оскільки корупція окремих осіб не відображає роботу всієї системи; 20% – не змогли відповісти.

ДО РЕЧІ

Загалом серед проблем, які зараз найбільше турбують українців, корупція співставна з ракетними обстрілами. Вона посідає друге місце – її назвали 31% респондентів, а обстріли й побоювання за життя та здоров'я через війну – 42%. Далі йдуть: ситуація на фронті – 27%; діяльність ЦТК – 25%; зростання цін та інфляція – 19%. ■

■ Читач б'є на сполох

Волинь втрачає воду: криниці міліють, джерела зникають, а Стир дедалі частіше лякає серпневим рівнем уже навесні.

Уже скоро переходитимемо Стир у капцях?

На Волині від матінки-природи вже прозвучали чотири «дзвіночки». Чи потрібен людині п'ятий – уже справжній ДЗВІН?

Віктор ЯРОЩУК, пенсіонер, колишній працівник меліоративної організації

Бездумне втручання людини в природні процеси часто призводить до екологічних ката-

строф і природних катаклізмів. А виправляти такі прорахунки та недалекоглядність зазвичай доводиться дорогою ціною і впродовж багатьох років. Та й то – лише тоді, коли ЛЮДИНА вчасно схематично і ухвалить правильні рішення.

Меліорація, тобто ОСУШЕННЯ території Західного регіону України, разом зі зменшенням атмосферних опадів уже призвели до тривожних наслідків: зникає вода в колодязях, ставах, болотах, лісах, озерах, знижується її рівень в артезіанських горизонтах.

Посуха на наших територіях спричиняє масштабні пожежі, зниження урожайності сільськогоспо-

дарських культур, а подекуди – й інші небезпечні природні явища.

На моє переконання, запобігти катастрофі може лише акумуляція водних ресурсів в осінньо-зимовий період. Для цього потрібно встановлювати нерегульовані переливні шлюзи або глиноземні дамби в меліоративних каналах, щоб вода не тікала з наших територій без вороття.

«**Вода не чекатиме поки для неї настане «час»: або ми почуємо ці тривожні дзвони тепер, або згодом платитимемо за мовчання спустошеною землею.**»

Чотири «дзвіночки» – це не про церковні чи рибальські дзвони. Це про сигнали, які природа подає людині, аби та нарешті почула: щось недобре відбувається на нашій землі.

Перший «дзвіночок» пролунав у 2019–2020 роках, коли в озері Світязь критично впав рівень води. Але тоді на загальний стан водних ресурсів особливої уваги не звернули. Обмежилися перекриттям якогось рову, через який нібито витікала вода зі Світязя. Та чи була це головна причина зниження рівня води?

Рух води – це ОСНОВА її чистоти. Якщо немає течії, вода втрачає свої природні властивості й починає цвісти.

Другий «дзвіночок» пролунав у 2021 році, коли вода почала зникати в колодязях і ставах, а болота – висихати. Повне або часткове зникнення води в сільських і міс-

течкових криницях люди компенсують бурінням свердловин. Але цю воду використовують не лише для побутових потреб, а й для поливу присадибних ділянок. Тож виникає закономірне запитання: чи надовго вистачить води в артезіанських горизонтах?

Третій «дзвіночок» почувся тоді, коли в селі Оконськ на Маневиччині майже перестали бити знамениті джерела, які сотні років забезпечували цілощодою навколишні села й містечка, туристів і просто подорожніх на трасі Луцьк – Маневичі. А менші джерела на цих територіях узагалі зникли...

Четвертий «дзвіночок» пролунав на початку травня 2026 року (хоч дехто пояснює це нещодавньою весною), коли рівень води в річці Стир упав до серпневого показника. То яким він буде в серпні? Недарма дехто вже гірко жартує: скоро Стир переходитимемо у капцях?

П'ятий ДЗВІН може пролунає вже незабаром – якщо ЛЮДИНА знову не дослухається до природи і не вживе необхідних попереджувальних заходів для накопичення води на наших територіях. Бо інакше наша синьоока Волинь може опинитися перед загрозною напівпустельного стану.

Чи почують нас екологи та керівники державних установ? Хочеться вірити, що так. Хоча на попередній публікації у «Волині» – «Що зробити, аби вода не втікала з наших колодязів і ставків» від 7 січня 2026 року та «Що зробити, аби вода не втікала з волинських колодязів і ставків?» від 18 лютого 2026 року – ми досі отримуємо переважно відписки. Мовляв, війна, і це зараз не на часі...

Але вода не чекатиме закінчення війни. І природа теж. м. Луцьк. ■

■ Лист до редакції

То куди подівся колорадський жук?

Нинішній рік приніс несподіваний подарунок усім, хто вирощує картоплю. Не стало колорадського жука. Неймовірно, але це так!

Петро КРАВЧУК

Ще кілька років тому таке важко було навіть уявити. Понад шість десятиліть мільйони українців виходили на городи збирати смугастого шкідника, обприскували картоплю різними препаратами, вигадували нові способи боротьби. Здавалося, що колорадський жук буде вічним супутником картопляних полів.

А тепер його не видно.

Вже торік весною та восени жуків було значно менше, ніж зазвичай. А цієї весни городники радіють, що так гарно росте картопля без того ненажерливого шкідника. А скільки-то праці затрачалося. Адже за одне обприскування його не можна було знищити. Кропили двічі, а то й тричі за сезон. А скільки щоріку затрачали коштів на отруту, засоби індивідуального захисту та обприскувачі, які час від часу виходили з ладу.

Що ж сталося?

Спершу я був переконаний, що винна сувора зима і вони вимерзли. Адже колорадські жуки зимують у ґрунті. Здавалося логічним, що сильні морози могли їх знищити.

До того ж останніми роками зими були настільки теплими, що серед зими подекуди, немов у казці, зе-

леніла травичка та цвіли першоцвіти. Тому я припустив, що жуки звикли до м'яких зим і вже не ховалися на зиму глибоко в землі й нинішніх морозів не витримали.

Та коли звернувся за даними до Любешівської метеостанції, виявилось, що все не так просто.

Адже позаминулої зими 2024–2025 років ґрунт промерзав значно глибше – до 40 сантиметрів. Мінімальна температура повітря тоді становила мінус 16,6 градуса, а на поверхні ґрунту – мінус 26,2.

Натомість узимку 2025–2026 років максимальна глибина промерзання ґрунту була меншою – лише 29 сантиметрів. Хоча морози були сильніші: 2 лютого 2026 року температура повітря опустилася до мінус 25,3 градуса.

Виходить парадокс. Зима, після якої жук зник, проморозила землю менше, ніж попередня.

Тоді чому його немає?

Однозначної відповіді поки що немає. Можливо, поки що немає. Можливо, свою роль зіграли різкі перепади температур, особливості початку зими, стан ґрунту чи інші природні чинники. Можливо, жука вразила якась епідемія? Адже представники тваринного

Фотоколаж: fermercenter.com.

Так приємно тепер пройтися між зеленими рядками картоплі та не бачити на листках ні жуків, ні їхніх ненажерливих личинок...

світу, як і люди, хворіють. Але факт залишається фактом: колорадського жука цього року на наших полях майже немає.

І це справді дивовижно! Я добре пам'ятаю, як колорадський жук з'явився у наших Горках на Любешівщині.

Було це в 1960 році. До того про цього загадкового жука, що нищить картоплю, вже говорили люди, але ще ніхто не бачив його. Нічого не писали тоді про нього в районній та обласній газетах, які ми отримували. Не було тоді в нас ще й телебачення. Вперше побачили цього шкідника на сірничковій етикетці.

А потім він з'явився на нашому полі.

Біля хліва помітили пошкоджене картоплиння,

кількох гарних смугастих жуків і червоні личинки. Батько повідомив про знахідку в місцевий колгосп «Червоний партизан».

Невдовзі приїхали підмогою спеціалісти. Привезли в мішку дуст, а в бочці солярку. Обсипали пошкоджені кущі картоплі отрутою, а землю навколо ще й рясно полили соляркою.

Сусіди, побачивши таку «боротьбу», більше нікуди про жуків не повідомляли. Бо після тієї обробки соляркою земля довго не родила.

«**Сусіди, побачивши таку «боротьбу», більше нікуди про жуків не повідомляли. Бо після тієї обробки соляркою земля довго не родила.**»

Потім колорадський жук поширився по всій околиці.

Не знаю, наскільки це правда, але тоді люди розповідали цікаву історію. Нібито Японія пропонувала керівництву СРСР допомогу у знищенні колорадського жука. Однак радянські керівники відмовилися, мовляв, самі впораються. Казали: якщо вже зуміли першими у світі відправити людину в космос, то й із маленьким смугастим жуком якось дадуть раду. У космос справді полетів Юрій Гагарін, а ось із колорадським жуком не впоралися. Він розповзвся по всій країні й став справжнім лихом для картоплярів.

Спочатку його збирали вручну. Навіть платили за

кожного знайденого жука. Спершу їх носили у сірникових коробках (бо ж були одиничні знахідки), а потім у банках. Коли шкідник розмножився, платити перестали.

Чим же його труїли?

Спершу використовували дуст. Іншої отрути тоді просто не було. Нагадаю, що дуст – це білий порошок, який мав довгу хімічну назву, а скорочено називався ДДТ. У післявоєнні роки його використовували також для боротьби з вошами та блохами.

Згодом у колгоспі почали безкоштовно видавати

якусь сіру сметаноподібну рідину. Її розводили водою і обприскували картоплю.

Обприскувачів тоді ще не було. Тому отруту розбрикували звичайними віниками. В одній руці – відро з розчином, у другій – віник. Так і йшли по картопляному полю, розмахуючи віником над рядками картоплі. А як спочатку обробляли великі колгоспні поля – вже й не пам'ятаю. Це вже потім з'явилися широкозахватні обприскувачі, які чіпляли до колісних тракторів.

Зате доктор пам'ятаю, що до боротьби із жуком залучали й школярів. Ми ходили по колгоспних картопляних полях та збирали жуків і личинок.

Минали роки. Змінювалися препарати, з'явилися обприскувачі, але жук залишався.

Тому нинішня ситуація здається майже неймовірною.

...Нещодавно зустрів сусідку, яка поверталася з ринку. Вона розповідала про покупки і між іншим сказала, що придбала отруту від колорадського жука.

– А хіба він у тебе є? – питаю.

– Поки що немає, але хто знає, може з'явиться.

Так, дехто все життя труїв тих ненаситних жуків. Але ж потім їли картоплю з того самого городу, який роками обробляли різними отрутохімікатами. Виходить, що труїли не тільки колорадських жуків, а й певною мірою самих себе.

Тепер з'явилася надія, що колорадський жук зникне якщо не назавжди, то хоча б надовго. А значить, чистою буде наша картопля.

Можливо, й справді жук колись повернеться. Природа любить сюрпризи. Але цього року вона зробила людям неоціненний подарунок – дозволила хоч на якийсь час побачити картопляні поля без одвічного смугастого ворога. Хоча не впевнений, що це відразу трапилося по всій Україні.

І так приємно тепер пройтися між зеленими рядками картоплі та не бачити на листках ні жуків, ні їхніх ненажерливих личинок.

Після шістдесяти п'яти років боротьби це здається майже дивом.

Смт. Любешів. ■

Незагойна рана Три рази матері говорили, що її син – «200-й», три рази серце її падало у безодню...

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Закінчення. Початок – на с. 1
Катерина ЗУБЧУК

«ІХ РОЗЛУЧИЛА НЕВБЛАГАННА СМЕРТЬ СВІТЛАНИ»

Того дня, коли ми зустрілися з Надією Ходиревою, жінка мала ще їхати в Луциці, що неподалік Луцька, де живе її мама, котра давно розміняла дев'яний десяток літ. Згадка про це – не випадкова:

« Бог ще змилювався, що я хоч похоронила свою дитину, – маю могилу сина, куди можу прийти й поговорити з ним. »

Надія Ходирева: «Тоді ми, як і всі, думали, що війна довго не буде – от-от і закінчиться».

коли подружжя ростило двох синовчків й раділо життю. На одних – моменти прогулянок у мальовничих куточках Луцька, на інших – відпочинок та оздоровлення на морі. Світлана ще встигла поводити старшого сина в дитячий садочок, а потім – і в школу.

– Іх розлучила невблаганна смерть Світлани. Одного дня, – пригадує Надія Станіславівна, – їй стало дуже погано. І вона зателефонувала найперше мені. Ніби відчувала, на кого залишиться, врешті-решт, її діти. Відмовили нирки – шансу на порятунку не було. Це сталося в 2015-му, коли старший син, Анатолій, мав сім років, менший, Роман, – лише три.

За словами Надії Станіславівни, її дочка, Вікторія, взяла на себе в основному турботу про племінників, бо ж сама вона і в школі працювала, і в Луциці, де живе старенька мати, їздила («А за те, що сирит доглядала, Бог, як кажуть люди, віддячив Вікторії – у 35 років вона народила доводжаного синовчка, ще одного мого онука Данилка»).

«МАМО, Я БУВ У ВІЙСЬКОМАТІ – ЗАПИСАВСЯ НА СЛУЖБУ»

Через сім років війна заберє в хлопчиків і батька. До речі, Олексій Ходирев не проходив строкової служби, хоч його призивали, і батьки навіть випроводили («ледве не весілля») зробили.

– Служити Альоша мав, як йому сказали у військоматі в Сокиричях, у військовій частині, що неподалік Луцька, – пригадує Надія Ходирева. – Але тоді сталося так, що набрали одну групу, другу, а його не взяли. Написали, що він непридатний до служби в мирний час і обмежено придатний – у військовий. Через і в АТО не мобілізували. А в повномасштабну війну Олексій міг би скористатися правом на відстрочку від служби, оскільки дружина його

Бабуся Олексія Ходирева Любов Навроцька на похоронах онука.

У жовтні 2022-го Олексій був на навчанні в Британії (на знімку – він із побратимом тримають прапора).

зараз, читаючи цей девіз, переконана, що він правильно вчинив, ставши гордістю і для мене, й для своїх синів.

Недовгим був бойовий шлях Олексія Ходирева – 2 листопада 2022 року він загинув. Про це у матері – такий болючий спомина:

«Я ВЖЕ ТОДІ ЗРОЗУМІЛА, ЩО ВИХОВАЛА ПАТРІОТА, Й БУЛА ВТІШЕНА ЦИМ»

Мати захисника-Героя показує фотознімок, на якому – «Промова переможця». А в ній, зокрема, є такі зворушливі слова: «Я – воїн і захисник свого народу! Я збережу тебе, моя Україно, від ворожої навали. І я не дозволю нікому зганьбити честь і славу моєї країни... Я безжалюно нищитиму ворогів!.. Помстяться за всіх, хто поклав життя в ім'я України!..»

– Це «Промова переможця» – своєрідний девіз – Олексій прислав ще в перші навчання в Британії Олексій разом із іншими бійцями повернувся на Львівщину, і там уже їх розподілили по різних частинах. Він потрапив у 79-у окрему десантно-штурмову бригаду, місцем постійної дислокації якої був Миколаїв.

– Мене це тишило, – каже Надія Станіславівна, – бо ж думала, що Миколаїв – це

Фото, зроблене 1-го листопада, на якому Надія Ходирева з онуками, зокрема синами Олексія, він вже не побачив.

пов'язана з окремим етапом переживання втрати. З цього приводу Надія Станіславівна каже:

– Я навіть священника Свято-Троїцького храму міста Луцька Віталія Собка питала, як правильно робити в такому випадку, – коли панакхиду замовляти, якщо є дві печальні дати, як у нашої родини? Й отець Віталій сказав, що в церковних книгах точно це не прописано: «Хто міг передбачити, що таке буде?.. А ось помолитися зайвий раз ніколи не зашкодить». Тож ми і на 40-й день після похорону (а це аж через вісім місяців, як Олексій загинув), поминали його душу, що завершила свій земний шлях і стала перед Божим судом. Так само й тоді, коли рік минув. Люблю ходити в маленький храм свого рідного села Луциці, яке було дуже дорогим і Олексієві.

Надія Ходирева стала опікункою для синів Олексія – Анатолія й Романа. З приводу цього жінка розповідала:

– Я вже говорила, що не просто було взяти на себе відповідальність за малолітніх онуків, коли син вирішив іти на війну. Так само – й стати для них опікункою, як Олексія не стало, й вони залишили-

На жаль, Бог дав молодому подружжю дуже мало спільних літ того щастя.

І аж у червні нам повідомили, що співпало і його ДНК.

По суті, три рази Надії Станіславівни говорили, що її син – «200-й», три рази серце матері падало у безодню. Й уже, як третій раз почула мама захисника-Героя, що трапилося». А ось хтось із хлопців, який дзвонив Вікторії, сказав: «Ви знаєте, вони, напевно, всі загинули, бо ми бачили, що їх накрив ворожий обстріл».

Родині Ходиревих хотілося так думати, що Олексій пропав безвісти, бо поки нема офіційного підтвердження, що він загинув, то ще залишалася якась надія:

«МЕНИ, ПЕВНО, ОЛЕКСІЙ З НЕБЕС ДОПОМАГАЄ»

Загинув Олексій Ходирев 2 листопада 2022 року, а хоронили 10 липня 2023-го. То виходить, що для родини пам'ятники стали обидві дати, оскільки кожна з них

Невідомі сторінки Як мій Торчин був «столицею Польщі»

У вересні 1939-го волинське містечко на кілька днів стало прихистком для польського уряду, військових колон і людських історій, які не стерла війна

Валентин ЛЮПА, краєлуб, уродженець селища Торчин Луцького району

ТРЕБА ТІЛЬКИ ГЛИБШЕ КОПНУТИ!

Щоби про щось цікаве написати, потрібно добре копнути в історії. Тобто – самому стати «копачем». У цій справі особливо відзначився знаний краєзнавець Григорій Гуртовий (1924–2012). Саме він науково довів, що славне містечко Торчин – одне з найдавніших міст колишньої Гардарики. Так у середньовічних скандинавських джерелах називали Русь – «країну міст».

За історичними документами, Торчину – 933 роки. Хоча насправді він набагато старший. Про це свідчать знайдені тут залишки поселень ще бронзового віку.

Під час моїх перших студентських канікул у 1965 році мене запросив попрацювати простим копачем знаний львівський археолог Микола Палешишин (1933–1999). Місцем його досліджень був хутір Валентинів, що притулився до лівого берега річки Серни. Звичай неділя була вихідним днем, але одного разу археолог попросив мене пройтися з ним берегом річки до Торчина. Саме там він і відшукав місця перших поселень давніх торчинців.

Цікаве дослідження залишив і академік Павло Туктовський (1858–1930). Він довів, що в районі сьогоднішнього містечка збереглися два озера льодовикового періоду. У дитинстві я в них купався і вудив карасів.

За дослідженнями Григорія Гуртового, Торчин свого часу був резиденцією луцьких біскупів – єпископів. Тут проживали Георгій Фальчевський, єпископ Луцький римського обряду, який власним коштом збудував у Торчині замок для охорони місцевого населення та костельних маєтностей, а також Олександр Виговський – племінник козацького гетьмана Івана Виговського. У 1714 році тодішній власник містечка, римо-католицький єпископ Олександр Виговський, рятуюв торчинців і жителів навколишніх сіл від «морової язви» (епідемії чуми). Від неї, на жаль, помер і сам.

У 1540 році Торчин отримав Магдебурзьке право.

Були часи, коли про значення містечка судили і за кількістю храмів. Так ось, у 1703 році в «маленькому Торчині» налічувалося сім православних церков і шість католицьких. Головним вважався Свято-Георгіївський храм на дев'ять бань. На жаль, війни, розбрат і вояцький атеїзм знищили в містечку багато цінного та унікального.

За свою довгу історію сивочолий Торчин бачив різних завойовників і визволителів. Топтала його навала татар, шведів, австрійців і німців, із якими мій земляк сьогодні, дякувати Богу, в найкращих стосунках. Пам'ятаю одну бабцю, яка Семена Будьонього називала просто «Сеня». Приймав тут па-

Вересень 1939-го: Польща опинилася між двома ударами – нацистською Німеччиною й радянською армією. Шлях відступу маршала Едварда Ридз-Смігли (у центрі) проліг і через Волинь. А виліз на Єжи Язвінський.

рад війська УНР Симон Петлюра.

Близько трьох століть у Торчині мешкав рід купців Гольдбергієв. У місцевому історичному музеї зберігаються унікальні документи про їхнє життя-буття у давньому містечку аж до вїзду в Америку. Саме їхній нащадок Артур Джо-зеф став Постійним представником США в Організації Об'єднаних Націй (1965–1968 роки). Про його діяльність писали навіть тодішні центральні газети СРСР. Правда, здебільшого це були карикатури, бо ж були часи Холодної війни...

Серед моїх земляків – і Свято-слав, або Славко, Новицький (1934–2019): відомий американський актор, режисер і журналіст, який вів програму «Вікно в Америку» Української служби «Голосу Америки».

КОЛИ ШКОЛА СТАЛА БУДИНКОМ УРЯДУ

А тепер уявіть Торчин у вересні 1939 року. Його вулицями ходять дружини польських міністрів і генералів, а поруч – самі міністри з Варшави.

Після нападу Німеччини на Польщу по всій Волині почалися мітинги, на яких засуджували німецький наступ. Лунали гасла: «Розі'ємо ворога!», «Наша армія непереможна!» і навіть «Будемо битися до останнього гудзика!»

Та, на жаль, німці успішно наступали. І невдовзі до Торчина прибула небачена досі колона.

Тамара Кончаловська саме спішно закінчила гімназію у Варшаві й приїхала до батьків на канікули. Батько дуже хотів, аби донька навчалася далі. Але посеред тих канікул містечко зненацька загуло: дорогою рухалася колона техніки – пожежні автомобілі, вантажівки, легковія. Польський уряд прийняв рішення відступати.

Одна невелика колона легковія зупинилася на подвір'ї Кончаловських. Будинком уряду обрали місцеву школу. У класах, де ще недавно учні мали голови над задачами й правильними відповідями, заклапали друкарські машинки, заметушилися міністри

зі своїми папками та паперами.

Маршалу Польщі Едварду Ридз-Смігли (1886–1941), який народився в Бережанах на Тернопільщині й на той час був Верховним головнокомандувачем польської армії, було не до жарти. Із заходу наступало німецьке військо, зі сходу й півночі – радянське. Шлях залишався один: відступати на Румунію. То було єдине вікно у пастці, в яку потрапили поляки.

«Перед тризубом голови схилиймо, як перед польським Орлом Білим.»

Торчинці – народ добрий. Хоча у деякого з моїх земляків і були певні образи на місцевих польських чиновників, та відступаючих їм було щиро шкода. Люди пішли допомагати полякам. Тим паче, що в польській армії служило багато українців.

А наша Тамара несподівано зустріла серед них свого однокласника по гімназії. Він був родом із Варшави й уже встиг вступити до льотної школи, з якою тепер і відступав. Через багато років, уже живучи в Австралії, він розшукав Тамару й писав їй листи.

Коли ця «республіка на колесах» покинула містечко,десь під вечір у Торчині з'явився самотній жовнір із конем, який тягнув гармату. Містяни зустріли його тепло: напоїли, нагодували, ще й у дорожку зібрали торбинку. А він, плачучи, дякував людям за доброту.

ЛЮБИТЬ УКРАЇНУ ТАК, ЯК ПОЛЯК ЄЖИ ЯЗВІНСЬКИЙ!

У 2027 році професорові авіації з Варшави Юрію, або Єжи, Язвінському мало б виповнитися 100 років. Він народився і виріс у Торчині, прожив тут до 1945-го. Саме він запам'ятав запах французьких парфумів у вересневі дні 1939 року і згодом написав

Перед тризубом голови схилиймо, Як перед польським Орлом Білим. Ми пліч-о-пліч Історії творимо хвалу.

Матко моя, Україно! Блакитні води в Дніпрі пливуть, Золоті церкви обміають, На бандурах дівчата грають, Київ – місто мого серця, Мою злетю столицю прославляють! ■

На Волині відбулися урочистості з нагоди 25-річчя групи компанії «Волинь-Зерно-Продукт». За 25 років невелике сімейне підприємство, засноване Євгеном Дудкою, перетворилося на великий агропромисловий комплекс – сьгодні компанія обробляє понад 65 тисяч гектарів землі, має елеваторні потужності загальним обсягом понад 600 тисяч тонн, забезпечує роботою близько 1300 працівників.

Одрузу п'ятеро випускників Камінь-Каширського ліцею №1 імені Євгена Шаблюковського продемонстрували високий рівень знань, здобувши найвищий можливий результат – 200 балів. З української мови 200 балів здобула учениця 11-В класу Катерина Дмитрук. Безгданні знання з математики продемонстрували Денис Величаниця та Христина Бігун. Ще дві випускниці – Анна Каширець та Анастасія Бусько – виконали тест з історії України на максимальний бал.

■ Пульс тижня

Головного копа Камінь-Каширського району спіймали на хабарі

За інформацією з різних джерел, за підозрою в злочині затримали начальника районного відділу поліції В'ячеслава Мартинюка

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Про це йдеться у сюжеті ТРК «Аверс». Про затримання повідомили місцеві жителі. За їхніми словами, подія сталася 24 червня. Уже наступного дня, як стверджується, керівника відсторонили від посади та обрали йому запобіжний захід.

У поліції подробиць не розголошують: хоч інформацію не підтверджують, але й не спростовують. Водночас джерела у правоохоронних органах повідомляють, що йдеться про нібито отримання 2700 доларів США неправомірної вигоди. За версією цих джерел, посадовець міг тиснути на місцевого підприємця, який займався перевезенням пального в межах району.

Стверджується, що «домовленість» стосовно регулярних платежів (а це 900 доларів з бензовоза) буде віддана відсутністю перешкод для бізнесу. Також повідомляється, що діяв начальник райвідділу поліції, нібито через посередника.

Затримання відбулося після передачі коштів посереднику. Наразі фігурант перебуває під нічним домашнім арештом. ■

Один із підозрюваних – засуджений із Маневицької колонії

Правоохоронці викрили осіб, яких підозрюють у «викраденні» майже 2 мільйонів із рахунку вдови загиблого військового

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Один із фігурантів на момент викриття відбував покарання у Маневицькій виправній колонії №42, повідомили у Державній кримінально-виконавчій службі України.

За даними слідства, у січні 2025 року зловмисники отримали несанкціонований доступ до онлайн-банкінгу потерпілої, змінили фінансовий номер телефону та заволоділи коштами, які жінка отримала як державну допомогу після загибелі чоловіка-військовослужбовця. Під час досудового розслідування правоохоронці встановили, що незаконні входи до банківської системи здійснювалися з території Волинської області. У результаті було ідентифіковано двох осіб, причетних до злочину.

Нещодавно правоохоронці провели низку обшуків, зокрема й у Маневицькій виправній колонії. Під час слідчих дій вилучили мобільні телефони, чорнові записи та інші речові докази. Обом фігурантам повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 185 (крадіжка) та ч. 5 ст. 361 (несанкціоноване втручання в роботу інформаційних систем) Кримінального кодексу України.

До суду вже скеровано клопотання про обрання підозрюваним запобіжного заходу – тримання під вартою. Крім того, у межах кримінального провадження накладено арешт на 1,2 мільйона гривень викрадених коштів.

Санкції інкримінованих статей передбачають покарання у вигляді позбавлення волі на строк до 15 років із позбавленням права обіймати певні посади або займатися визначеною діяльністю на строк до трьох років. ■

■ Від минулого да сьогодні

Плели віночки та вивчали флору

На мальовничому березі річки Стохід відбувся по-справжньому душевний майстер-клас із плетіння традиційних віночків із польових квітів

Олена ВОЛИНЕЦЬ

До цього заходу, який організували Центр культури та дозвілля Любешівської селищної ради, від Національного природного парку «Прип'ять – Стохід» долучилася Віта Андрусик – заступниця начальника відділу еколого-освітньої ро-

боти та рекреації. Майстер-клас став не просто творчою зустріччю, а справжнім містком між минулим та сьогоднішнім.

«Ми об'єднали відродження автентичних традицій Полісся, зв'язок поколінь та глибоке вивчення нашого рідного природного середовища, – йдеться

■ Герої не вмирають!

Олександр Шіндяпін знайшов вічний спочинок у селі Малі Голоби, де проживає його рідний брат.

Монах багато молився за Україну і віддав як воїн за неї життя...

Ще одна сторінка перегорнута в книзі воєнних втрат Камінь-Каширщини. 6 червня на Дніпропетровщині під час виконання бойового завдання, а саме перевезення техніки, загинув уродженець села Острівок 48-річний Олександр Шіндяпін – людина, яка поєднала щоденну молитву в монаших келіях із військовою відданістю Україні та гідно пройшла свій життєвий шлях до кінця

Леся МІНІБАЄВА

Коли у 22 роки Олександр Шіндяпін прийняв чернечий постриг і взяв собі духовне ім'я Ніфонт, здавалося, що його життєвий шлях уже визначений. Попереду були молитви, служби у різних монастирях, роки церковного служіння та віддалення від мирської метушні. Спершу він ніс послуш у Милецькому монастирі. Згодом його духовна дорога

пролягла до Києво-Печерської лаври, де минали роки в аскетичному чернечому укладі. Ніхто не міг передбачити, що через понад два десятиліття доля приведе його зі стін обителі в окопи і бліндажі, на війну, щоб боронити

«Ніхто не міг передбачити, що через понад два десятиліття доля приведе його зі стін обителі в окопи і бліндажі, на війну, щоб боронити землю від загарбників.»

землю від загарбників.

Олександр був наймолодшим із чотирьох дітей у родині. Його дитинство важко назвати безтурботним: зростав без батька, під опікою матері, яка намагалася вберегти сина від життєвих труднощів і постійно тривожила за його здоров'я, адже хлопець часто хворів. У пошуках захисту вона змалку приводила його до церкви, прищеплюючи звичку до молитви й довіру до неї як до внутрішнього орієнтира. Можливо, саме цей ранній духовний досвід згодом і визначив його подальший вибір.

Особисті обставини згодом привели монаха Ніфонта на Дніпропетровщину. Там упродовж останніх восьми років він допомагав священнику в одному з храмів. Рідні згадують його, як людину стриману, щирого й

доброго. Він багато молився за Україну, болісно переживав кожне повідомлення з фронту і палко вірив у перемогу. Та війна поступово входила в особистий побут людини, здавалося б, назавжди віддаленої від зброї. Племінниця Олександра пані Надія згадує, що попри непросте життя, яке залишалося здебільшого за зачиненими дверима, дядько підтримував зв'язок із родиною, тож звістка про мобілізацію стала для них приголомшливою і щемкою.

– У лютому цього року Олександра мобілізували до штурмового підрозділу

У 22 роки Олександр Шіндяпін прийняв чернечий постриг і взяв собі духовне ім'я Ніфонт.

Учасники майстер-класу плели віночки – пізнавали рідний край.

■ Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Якщо Галя дістала хустинку – ховайте пиріжки, бо зараз хтось буде плакати, а хтось удавиться.
Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Закінчення.
Початок – на с. 12

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчик-Копілотом)

Параска аж руками сплеснула:

– О! Ти перший раз у житті себе правильно назвав!

– Не перебивай, Парасю. Я, може, каюся.

– Кайся швидше, бо в мене вечора не доїдена.

Галя підсунула хустинку ближче до Омеляна.

– А потім ти, Омеляне, повернувся з букетом жоржин і чорнобривців. Став у центрі клубу й заспівав: «Я буду долго гнать велосипед...»

– Гарна пісня, – зворушено сказав Омелян.

– І простягнув букет Парасці.

Тиша стала така, що навіть Мурчик перестав дихати носом і почав очима.

Параска опустила погляд.

– Я ж не винна, що він мені простягнув.

Палажка глянула на неї.

– А ти взяла.

– А що я мала зробити?

Кинути в нього чорнобривцями?

– Було б чесніше.

– Паласю...

– Ні, Парасю. Я все життя мовчала. А того вечора я втратила не Омеляна. Я втратила подругу.

Параска ніби поменшала.

Омелян розгублено дивився то на одну, то на другу.

– То я що... виходить... був причиною трагедії?

Мурчик важко зітхнув:

– **Висновок: коли Омелян нарешті зрозумів, що він причина трагедії, трагедія вже мала пенсію.**

ЛЕВКО СКАЗАВ ТЕ, ЧОГО НІХТО НЕ ЧЕКАВ

Левко, який досі мовчав, раптом підвівся.

– Палажко.

Вона повернулася.

– Я не хочу бути замість Омеляна.

Омелян здригнувся:

– А що, була така вакансія?

– Мовчи, вакансія з вусами!

– гаркнула Параска.

Левко продовжив:

– Я не знаю, що у вас було

тоді. Але я бачу, що воно й досі болить. І якщо ти колись дивилась на Омеляна, то я не буду сваритися з минулим. Бо минуло, як старий пес: гавкає, але не завжди кусає.

Палажка зняла окуляри.

– А ти що хочеш?

Левко усміхнувся.

– Щоб ти хоч раз у житті не чекала, кого вибере хтось інший. А сама вибрала.

Омелян шепнув Парасці:

– Гарно каже.

– Бо не ти.

– Та я теж можу.

– Скажи.

Омелян встав, набрав повні груди повітря й урочисто промовив:

– Палажко, вибирай... але якщо можна, не мене, бо Параска вб'є.

Галя впала на лаву від сміху.

Палажка спершу здивувалася, потім не витримала й теж засміялася.

Параска сміялася й плакала одночасно.

– Боже, Омеляне, ти як скажеш, то хоч святих винось із хати!

– Я ж щиро!

– От саме це й страшно!
Мурчик поважно заліз на стіл, понюхав хустинку і сказав:

– **Висновок: чоловік може сорок років мовчати, а потім одним реченням довести, що краще б мовчав далі.**

ПОВТОРНА ВИРЯДЖАНКА

І тут у дверях з'явилася баба Триндичиха.

З відром. Бо без відра вона, видно, не ходила навіть у чужі спогади.

– А я мимо йшла, – сказала вона.

– Триндичихо, – примружилася Галя, – ти знову під вікном стояла?

– Я не стояла. Я культурно підслуховувала.

– І що чула?

– Все.

– Тоді говори.

Триндичиха поставила відро.

– То я тоді Омелянові підлила.

Параска аж підскочила:

– Чого?!

– Для хоробрості. Він же хотів Палажці букет нести, а боявся.

«Я не знаю, що у вас було тоді. Але я бачу, що воно й досі болить.»

Палажка завмерла. Омелян відкрив рота.

– Я хотів Палажці?

– Хотів, – кивнула Триндичиха. – Але після моєї настоянки з терну, хрону і «секретного інгредієнта» ти вже не знав, де Палажка, де Параска, а де велосипед Барикіна.

Параска схопилася за серце.

– То він мене вибрав... через хрін?!

– Не тільки, – сказала Триндичиха. – Там ще був терен.

Далі буде.

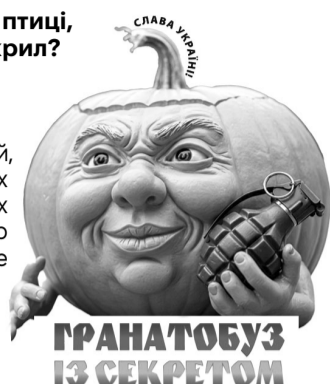
■ Увага, конкурс!

Хто танцює на вітру?

І літає вище птиці, хоч не має крил?

Грицько ГАРБУЗ

Переконаний, після цих навідних запитань, тепер навіть ті, хто не зміг розгадати завдання, уже знають відповідь на нього. А звучало воно так:

«ВЕСНЯНИЙ ГРАНАТОБУЗ-2026»-9

Друзі, сьогодні ми від вас заховали класну забавку з дитинства, яка асоціюється зі страхом і... душею.

Асоціативний ряд, який виведе на неї: «той, хто проти, а не за»; Полісся; Китай; Японія; чорниці; канікули; гриби; «вимірювач блискавки»; «Івасик-Телесик»; «в косі... голуба»; «швидкість, сила та напрямок»; «той, хто бачить»; «друг колючого»...

Що за іграшка захована в гранатобузі?

Літальний апарат, який тримається в повітрі завдяки тиску вітру та утримується на землі за допомогою мотузки («ленти» («в косі лента голуба») чи «стрічки») називається «повітряний змій».

Хто з наших читачів правильно вказав на дуже популярну в Китаї та Японії забавку і надіслав нам відповідь «повітряний змій», ви дізнаєтеся вже на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза (зайти на неї можна за цим посиланням: <https://www.facebook.com/gric.ko.garbus.2025/>).

Для тих, хто вперше приєднався до нашого конкурсу, нагадаю, що **принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?».**

Умови інтелектуального чемпіонату – «Гарбузяче літечко-2026» – такі: ви маєте відгадати, що чи кого заховав Грицько Гарбуз у нашому гранатобузі. **За кожен правильну відповідь отримуєте по 1 очку.**

Хто здобуде найбільше балів протягом 12 турів, той і стане чемпіоном конкурсу «Гарбузяче літечко-2026» та отримає грошовий приз від редакції у розрахунку: здобутий 1 бал = 100 гривень. Тож приєднуйтеся до нас – не пошкодуєте!

«ГАРБУЗЯЧЕ ЛІТЕЧКО-2026» – 5

Не дуже приємна птаха надихнула на виготовлення предмета, який ми сьогодні заховали. Асоціюється він із літом, хоча не обов'язково. А ще з прихованою відповіддю під час залицянь.

Асоціативний ряд, який виведе на нього: «флірт», «складалка», «Японія», «раби», «метелик», «Китай», «Марія Заньковецька», «мишка», «газета», «вітер», «шовк», «Роксолана», «панич»...

Що за предмет знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 14 липня (включно) тільки у вигляді повідомлення на номер: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Паляниця» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приємних вам пошуків без повітряних триво!

РЕКЛАМА

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Втрачене свідоцтво про реєстрацію машини EEN#114006 від 11.01.2018р., на трактор Т-25А, 1986 р.в., заводський №686940, двигун №27158, видане на Приватно-орендне сільськогосподарське підприємство ім. Івана Франка, вважати недійсним.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Загублений атестат про закінчення повної загальної середньої освіти (серія ВС № 28795584), виданий Кримненською загальноосвітньою школою I-III ступенів на ім'я Хомич Андрій Володимирович, вважати недійсним.

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА: 15 000 – 35 000 грн (1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- ▶ Безкоштовне харчування та проживання;
- ▶ Бонуси та премії;
- ▶ Комфортні умови роботи;
- ▶ Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505

ПП БУРМАКА Н.П.

4, 11, 18 липня.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом.

Ліц. АВ №539362 МОЗВ від 22.04.10

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp; 096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам картоплезиральний комбайн Анна, плуг чотирикопрусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формаки, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробни-

Оле, оле, оле, оле!

ФОТО: ffa.com

На груповому етапі ЧС-2026 39-річний аргентинець Ліонель Мессі забив 6 голів і довів свій бомбардирський доробок на Мундіалях до рекордних 19 голів.

«Не очікував, що Мессі в 39 років буде так грати»

Так висловився про підсумок групового етапу Чемпіонату світу-2026 відомий вітчизняний тренер 75-річний Мирон Маркевич, який свого часу тренував «Волинь» і грав за луцьке «Торпедо»

футбол і проявляють характер у кожному матчі. Це дуже підкуповує вболівальників... А ось Уругвай відверто провалився. Така збірна – і не пройшла далі. Марсело Б'елса хороший теоретик, а от практик – не дуже. Роботу тренера визначає результат.

– Кого ви можете назвати беззаперечним найкращим гравцем групової стадії і чому?

«Вік – не завада. Основне – те, як ти себе готуєш фізично і психологічно.»

– У мене поки що найкращі – Мессі та Мбаппе. Відверто кажучи, я не очікував, що Мессі в 39 років буде так грати. Приємний сюрприз. Це говорить про те, що вік – не завада. Основне – те, як ти себе готуєш фізично і психологічно. Нехай молоді беруть з нього приклад.

Хто з гравців може стати наступним символом покоління, як Мессі та Роналду? Ті ж Ямаль, Педрі, Голанд, Едегор, але тільки у тому випадку, якщо будуть працювати так само виснажливо. ■

Андрій ПІСКУН

Яка збірна, на вашу думку, продемонструвала найбільш змістовний, стабільний і тактично грамотний футбол на груповому етапі? – запитав Мирона Богдановича кореспондент «Українського футболу».

– Мені найбільше сподобалася Франція. У них дуже надійна оборона, наразі взагалі не бачу слабких місць. Саме французи поки що справили на мене найбільше враження.

– А хто перевершив ваші стартові очікування та приємно здивував?

– Я відзначу футболістів Кабо-Верде, які жодного разу не програли на груповому етапі. У чому їхній секрет успіху? Вони максимально налаштовуються на боротьбу, вміють грати у

Місцева копанка

«Шахтарі» з Нововолинська сенсаційно перемагають «будівельників» із Луцька

І тепер володар «срібла» визначиться в заключному турі

Петро ПАС

24-річний півзахисник із нововолинського «Шахтаря» тепер має усі підстави розповідати своїм онукам, як він у додатковий час – на 90+4-й хвилині – приніс перемогу рідному клубу у матчі із фаворитом – луцьким «ЛСТМ 536» – 1:0!

Дуже гучно йому аплодували і в Ковелі, адже саме цей різючий удар допоміг команді із «міста залізничників» піднятися за додатковими показниками на 2-ге місце.

Але остаточно володар «срібла» визначиться в заключному турі.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЧЕМПІОНАТУ ВОЛИНИ-2026 ПІСЛЯ 9 ТУРІВ: Table with 7 columns: №, Команда, І, В, Н, П, З:П, О. Rows include FK Trostyanets, FC Kovel, LSTM 536, FK Volodymyr, Shakhtar, and Adrenalin U-19.

За додатковими показниками на друге місце вийшла команда з Ковеля.

Спорт

ПІДСУМКИ ГРУПОВОГО ЕТАПУ ЧС-2026

Турнірні таблиці, всі результати матчів і пари 1/16 фіналу

1-2 місця виходять у 1/16 фіналу, Найкращі 3-ті місця виходять у 1/16 фіналу, Команди не проходять далі

Group A, B, and C tables showing team rankings, matches, and results for the first three groups.

Group D, E, and F tables showing team rankings, matches, and results for groups four, five, and six.

Group G, H, and I tables showing team rankings, matches, and results for groups seven, eight, and nine.

Group J, K, and L tables showing team rankings, matches, and results for groups ten, eleven, and twelve.

ПАРИ 1/16 ФІНАЛУ: Table listing 16 knockout matches with dates, times, and teams.

■ Перехрестя долі

«Моя ти, Русалонько...»

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Вони ще не називали це коханням, бо боялися злякати те, що народилося між ними на межі води й неба...

Світязь того вечора був схожий на велике дзеркало, в яке небо дивилося так довго, що й саме посиніло до глибини душі

Василина ПИСАНКА

Руслан приїхав на озеро не відпочивати – втікати. Від міської метушні, від невдалого кохання, від розмов, у яких усі все радили, але ніхто не чув, як йому насправді болять.

Він сидів на старому дерев'яному помості й дивився, як сонце повільно ховається за соснами. Вода тихо дихала біля берега, набігала дрібною хвилею на пісок і відступала, ніби теж не могла наважитися сказати щось важливе.

На пляжі ще було кілька людей. Хтось збирав рушники, діти востаннє стрибали по мілководдю, закохана пара фотографувалася на тлі заходу сонця. Руслан уже збирався йти, коли раптом почув крик.

Спершу йому здалося, що то дитяча забавка. Але крик повторився – короткий, зляканий, такий, від якого все всередині холодне.

Далеко від берега, там, де вода вже темніша, хтось борювався з хвилею. Виднілася рука, темна голова, а тоді – знову тільки вода.

Руслан не думав ні секунди. Скинув кросівки, кинув телефон на поміст і побіг. Вода вдарила в груди холодом, але

він плив уперто, швидко, розтинаючи Світязь руками.

– Тримайся! – крикнув він, хоча не знав, чи його чуєть.

Дівчина з'явилася перед ним зненацька – бліда, перелякана, з волоссям, що розпливалося по воді, мов темні водорості.

– Не хапай мене за ший, – видихнув він. – Дивись на мене. Чуєш? Дивись.

Вона дивилася широко розплющеними очима, в яких стояв не страх навіть, а якесь гірке здивування: невже це справді зі мною?

– Не хапай мене за ший, – видихнув він. – Дивись на мене. Чуєш? Дивись.

Вона дивилася широко розплющеними очима, в яких стояв не страх навіть, а якесь гірке здивування: невже це справді зі мною?

Коли під ногами на решті з'явився пісок, до них уже бігли люди. Хтось подав рушник, хтось клавав швидку, хтось плакав від полегшення, хоч не знав ні його, ні її.

Дівчина лежала на березі й кашляла, притискаючи до грудей мокрий рушник. А потім раптом глянула на Руслана і тихо сказала:

– Дякую...

– Живи, – тільки й відповів він, відчуваючи, як у нього тремтять руки.

Вона спробувала усміхнутися.

– Мене Руслана звали.

Він аж розгубився.

– Серйозно?

– А тебе?

– Руслан.

Вона заплющила очі й ледь чутно засміялася – втомлено, хрипко, але так щиро, що над берегом ніби стало світліше.

– То виходить, мене врятував мій тезко?

– Виходить, Світязь нас переплутав, – сказав він. – Подумав, що одну Руслану треба повернути Русланові.

Після того вечора вони ще довго не могли

розійтися. Медики сказали, що все обійшлося, але радили їхати на огляд. Руслана сиділа, загорнувшись у плед, а Руслан стояв поруч і не знав, що робити з раптовим бажанням більше ніколи не випускати її з поля зору.

– Я не хотіла далеко плисти, – сказала вона згодом. – Просто здалося, що до місячної доріжки рукою подати. А тоді ногу звело.

– До місяця краще ходити берегом, – відповів він.

– А ти завжди такий серйозний?

– Ні. Просто сьогодні я встиг злякатися за незнайому людину більше, ніж за себе за останній рік.

Вона подивилася на нього уважно. І в тому

погляді вже не було паніки. Була тиша після бурі. Була вдячність. І щось таке, від чого Руслан раптом відвів очі.

...Наступного дня він прийшов на той самий поміст. Не знав, чи побачить її. Просто прийшов. Світязь був лагідний, сонячний, зовсім не схожий на вчорашній.

Руслана сиділа на березі, босими ногами торкаючись піску. Побачивши його, підвелася.

– Я думала, ти не прийдеш, – сказала.

– А я думав, що ти вже втекла від цього озера.

– Ні. Я тепер мушу з ним помиритися.

Вони йшли берегом довго. Говорили про дитинство, про страхи, про дурні мрії, про те, як інколи люди тонуть не тільки у воді, а й у власній самотності. І кожне слово між ними лягало легко, ніби вони знали одне одного не з учорашнього вечора, а з якогось давнього сну.

Наприкінці прогулянки Руслана зупинилася біля води.

– Знаєш, коли я вже не могла плисти, мені здалося, що Світязь мене забирає.

– Не забрав, – тихо сказав Руслан.

– Бо ти прийшов.

Він усміхнувся.

– Приплив.

Вона засміялася – уже по-справжньому. І тоді вітер підхопив пасмо її волосся, вода блиснула біля ніг, а Руслан, сам не знаючи чому, прошепотів:

– Моя ти, Русалонько...

Руслана не образилася. Не відступила. Тільки подивилася на нього так, ніби це слово давно чекало саме цього берега, цього вечора і цього голосу.

– А ти, мій рятівнику, – відповіла вона. – Тільки домовимся: більше без подвигів.

– Домовились, – сказав Руслан. – Тепер тільки життя.

...Минали дні. Вони ще не називали це коханням, бо боялися злякати те, що народилося між ними на межі води й неба. Але Руслан уже знав: інколи доля приходить не з букетом і не з красивими словами. Інколи вона кричить серед озера, просить допомоги – і назавжди змінює своє серце.

А Світязь щовечора клав на воду місячну доріжку. Ніби спеціально для двох людей з одним іменем на двох, яких колись ледь не розлучила глибина, а потім поєднала назавжди. ■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 6 – 12 липня

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень підштовхне вас не сидіти на місці: справи, які довго чекали «понеделка», нарешті зрушать. Головне – не гримнути дверима там, де достатньо просто усміхнутися. Здоров'я: бережіть голову від спеки й зайвих нервів.

Сприятливий день: середа. **Несприятливий день:** п'ятниця.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Ви відчуєте, що настав час навести лад: у гаманці, в думках, у шафі й навіть у стосунках. Не поспішайте з великими покупками – зірки радять спершу тричі поразувати, а тоді вже тішитися. Здоров'я: не забувайте про воду й нормальний сон.

Сприятливий день: четвер. **Несприятливий день:** вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Вас чекає тиждень розмов, зустрічей і несподіваних новин. Деякі з них можуть спершу збити з пантелику, але згодом виявляться дуже корисними. Тримайте язик під контролем – він цього тижня буде швидший за думку. Здоров'я: менше поспіху – більше глибокого дихання.

Сприятливий день: понеділок. **Несприятливий день:** субота.

РАК (22.06 – 22.07)

Цей тиждень принесе домашні турботи, родинні розмови й бажання трохи схватитися від метушні. Не тягніть усе на собі: навіть найміцніша спина має право на відпочинок. Здоров'я: бережіть шлунок і не заїдайте переживання.

Сприятливий день: п'ятниця. **Несприятливий день:** середа.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ви будете в центрі уваги – навіть тоді, коли просто вийдете по хліб. Тиждень добрий для сміливих рішень, але не для царських образ. Не вимагайте оплесків за кожен крок – вони й так будуть. Здоров'я: не перевантажуйте серце зайвими емоціями.

Сприятливий день: неділя. **Несприятливий день:** четвер.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Ваш порядок цього тижня врятує не одну ситуацію. Там, де інші махнуть рукою, ви знайдете потрібну дрібницю, кому зателефонувати і де лежить квитанція. Але не сваріть тих, хто не такий ідеальний. Здоров'я: зробіть паузу для спини й очей.

Сприятливий день: вівторок. **Несприятливий день:** неділя.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Тиждень змусить вас вибирати між «треба» і

«хочу». Не мучте себе довгими ваганнями: іноді правильне рішення – те, після якого стає легше дихати. У коханні допоможе щирість, а не дипломатія. Здоров'я: більше прогулянок і менше солодких «антистресів».

Сприятливий день: середа. **Несприятливий день:** понеділок.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Ви відчуєте, хто справді поруч, а хто просто проходив повз із гарними словами. Тиждень добрий для важливих розмов, але не для ревностей і підозр. Не шукайте там, де людина просто забула відповісти. Здоров'я: не тримайте напругу в собі – рухайтеся більше.

Сприятливий день: п'ятниця. **Несприятливий день:** вівторок.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Вас потягне на дорогу, пригоди або хоча б на новий маршрут до магазину. Тиждень підходить для навчання, планування подорожей і сміливих ідей. Але не обіцяйте більше, ніж зможете виконати. Здоров'я: бережіть ноги й не героїстуйте у спеку.

Сприятливий день: четвер. **Несприятливий день:** субота.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Справи вимагатимуть дисципліни, і саме тут ви будете на висоті. Але не перетворюйте тиждень на суцільний трудовий подвиг. Дозвольте собі маленьку радість без пояснювальної записки. Здоров'я: слідкуйте за тиском і не працюйте «на знос».

Сприятливий день: понеділок. **Несприятливий день:** п'ятниця.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Тиждень принесе нестандартні ідеї й людей, які вас здивують. Не відкидайте пропозиції лише тому, що вона звучить трохи дивно: саме з такого може вирости щось цікаве. У побуті можливі дрібні несподіванки. Здоров'я: дайте мозку перепочинок від екранів.

Сприятливий день: субота. **Несприятливий день:** середа.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Ваші відчуття цього тижня будуть особливо точними. Прислухайтеся до інтуїції, але не плутайте її з тривогою. Добрий час для творчості, примирення і добрих розмов, які довго відкладалися. Здоров'я: бережіть нервову систему й не беріть чужий сум у власну кишеню.

Сприятливий день: неділя. **Несприятливий день:** четвер.

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI
facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Воля, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:

вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:

78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер

ВДОВИЧЕНКО

Тамара Федорівна

Політики

УЛІЦЬКИЙ

Василь Михайлович

Інформації

ВЛАШИНЕЦЬ

Леся Степанівна

Інтернет-новин

НЕКОЗ Наталія Валеріївна

Передплатні і розповсюдження

КОСІНЬСЬКА Ольга Олександрівна

Спеціальні кореспонденти

ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ІВАНЮК Раїса Іванівна

Літературний редактор

ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТзОВ «Газета «Волинь»

п/р UA83305299000026007000803281 K5

Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ

02471695 Друж офсетний.

Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497,

рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,

м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 7500.

Замовлення № 1018.

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Палажка мовчала. Бо вона вже згадала. Той вечір. Танок. Хустинку...

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

Продовження.
Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 24 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ

(у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №33: «ОМЕЛЯН ПІД ХУСТИНКОЮ»

КОЛИ ПРАВДА ВИЛІЗЛА З-ПІД СКРИНІ

Після того, як шепелявого чоловіка в кайданках забрали з двору Галі Забалуваної, а «мільон і штирнадцять тисяч» остаточно оселилися в «Полісся-Банку» як речовий доказ, у Великій Груші настала дивна тиша.

Не така тиша, коли всі заспокоїлися.

А така, коли кожен думає: «Зараз хтось щось ляпне – і почнеться».

Першим, звісно, ляпнув Омелян.

– То що, як гроші в банку сидять, може, їм передачу занести? Параска повільно повернула до нього голову.

– Омеляне...

– Що?

– Ти хочеш, щоб я тобі передачу занесла?

– Куди?

– До буряків. Назавжди.

Омелян змовк.

Галя Забалувана тим часом стояла біля старої скрині й усмі-

халася так, як усміхаються люди, які знають не просто правду, а правду з продовженням.

Палажка це помітила.

– Галинко, ти чого така загадкова?

– Бо в мене в скрині є така річ, що може перевернути історію Великої Груші.

Параска аж підскочила:

– Знову гроші?!

– Гірше.

– білорусь?!

– Гірше.

– Триндичинин самогон?!

– Не настільки страшно.

Омелян обережно перехрес- тився:

– Тоді що?

« Я тоді не зраджувала, – тихо сказала Палажка. – То була виряджанка. »

Галя відкрила скриню, порилася між рушниками, старими фотографіями, якоюсь поживлою афішею «Чорних черешень» і витягла маленьку квітчасту хустинку.

Палажка зблідла.

Параска перестала дихати.

Омелян примружився.

– Гарна, – сказав він. – На банку з огірками пішла б.

– На тобі вона вже раз пішла, – сухо сказала Галя.

Омелян сів.

– На мені?

– На твоїй долі, Омеляне.

Мурчик, який лежав під лавою, висунув морду:

– Висновок: якщо Галя дістала хустинку – ховайте пиріжки, бо зараз хтось буде плакати, а хтось удавиться.

ВИРЯДЖАНКА, ЯКА ДОСІ НЕ ДОТАНЦЬОВАНА

Галя поклала хустинку на стіл.

– 1987 рік. Сільський клуб. «Виряджанка» Пилипа. Магнітофон «Весна». Дим від цигарок такий, що можна було ковбасу коптити прямо біля сцени. Палажка – молода, гарна, очі блищать. Омелян – ще з чубом, ще без живота і вже з характером.

– Я й тепер з характером, – буркнув Омелян.

– Тепер у тебе не характер, а тиск після борщу, – відрізала Параска.

Палажка мовчала. Бо вона вже згадала. Той вечір. Танок. Хустинку. Пилипа, який підійшов за традицією. Символічний поцілунок. І Омеляна, що образився так, ніби Палажка не в танці поцілувала Пилипа, а вже хату на нього переписала.

– Я тоді не зраджувала, – тихо сказала Палажка. – То була виряджанка.

– А я був молодий, дурний і ревнивий, – зітхнув Омелян.

Продовження історії – на с. 9

Анекдоти

😊😊😊

Кум прийшов у гості й каже:
– Ой, кумонько, ви сьогодні маєте просто неймовірний вигляд! Така свіжа, красива, очі блищать!

Кума кокетливо:

– Ой, куме, ну що ви... Я сьогодні навіть не фарбувалася!

Кум зітхає:

– Отож-бо й воно, кумонько!

Я ж і кажу – нарешті ви схожі на ту людину, з якою я десять років тому хрестив дитину, а не на індіанця на полюванні!

😊😊😊

Зустрічаються двоє друзів.

Один каже:

– Уявляєш, прихожу вчора

ра додому раніше, заходжу в спальню, а там моя дружина в ліжку з якимось грузином!

– Ого! І що ти йому сказав?

– А що я мав сказа-ти? Я ж не знаю грузинської!

Золоті слова

Фото: google.com.

« Коли я пробивав, мені здалося, ніби всі пробивали разом зі мною. Кожен додав трохи сили, і м'яч влетів у сітку, тож я дуже щасливий... »

Стівен ЕУШТАКІУ, 29 років, гравець збірної Канади, який забив переможний гол у ворота ПАР – 1:0 і вперше вивів свою збірну до 1/8 фіналу Чемпіонату світу.

2026

ЛИПЕНЬ

Степан, Стефан, Авенір, Фотій, Ювеналій.

2 Четвер

Міжнародний день спортивного журналіста.
День податківця України.

☀️ схід – 23:14, захід – 07:11. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день.
☀️ схід – 05:10, захід – 21:34. Тривалість дня – 16:24. Тривалість ночі – 07:36.

3 П'ятниця

3.07.1928 року у продажу з'явилися перші телевізори.

☀️ схід – 23:30, захід – 08:25. Спадаючий опуклий місяць. 19-й день.
☀️ схід – 05:11, захід – 21:34. Тривалість дня – 16:23. Тривалість ночі – 07:37.

4 Субота

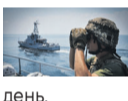
День Національної поліції України.
День судового експерта України.

☀️ схід – 23:44, захід – 09:39. Спадаючий опуклий місяць. 20-й день.
☀️ схід – 05:11, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:22. Тривалість ночі – 07:38.

5 Неділя

День Військово-Морських Сил ЗСУ.
День працівників морського і річкового флоту.

☀️ схід – 23:56, захід – 10:53. Спадаючий опуклий місяць. 21-й день.
☀️ схід – 05:12, захід – 21:33. Тривалість дня – 16:21. Тривалість ночі – 07:39.

6 Понеділок

Всесвітній день поцілуку.

☀️ схід – ---, захід – 12:08. Спадаючий опуклий місяць. 22-й день.
☀️ схід – 05:13, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:19. Тривалість ночі – 07:41.

7 Вівторок

День працівника природно-заповідної справи.

☀️ схід – 00:08, захід – 13:25. Остання чверть. 23-й день.
☀️ схід – 05:14, захід – 21:32. Тривалість дня – 16:18. Тривалість ночі – 07:42.

8 Середня

8.07.1918 року створено Державний сенат Української Держави - вищу судову інституцію.

☀️ схід – 00:22, захід – 14:46. Спадаючий півмісяць. 24-й день.
☀️ схід – 05:15, захід – 21:31. Тривалість дня – 16:16. Тривалість ночі – 07:44.

Джерело: ukr.net.

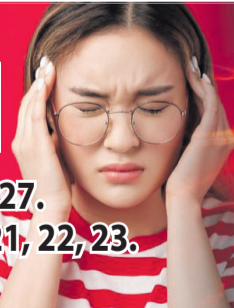
Магнітні бурі у липні

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

☹️ Слабкі: 4, 5, 13, 18, 19, 24, 27.

☹️ Середні: 6, 10, 11, 12, 20, 21, 22, 23.

☹️ Сильні: 7, 8, 9, 29, 30, 31.

Увага! У День святих апостолів Петра і Павла з легкої руки ректора Луцького педагогічного інституту Петра Микитовича Бойчука новим **володарем 1000 гривень серед передплатників газети «Волинь»** стала жителька села Цміни Камінь-Каширського району Ніна Юхиміна Кльок. Вітаємо! А всім іншим читачам бажаємо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт із передплатною квитанцією на адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області.**

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ «ВОЛИНЬ»: 30 000.

Прогноз погоди на Волині з 30 червня по 8 липня

Вівторок 30 червня	Середа 01 липня	Четвер 02 липня	П'ятниця 03 липня	Субота 04 липня	Неділя 05 липня	Понеділок 06 липня	Вівторок 07 липня	Середа 08 липня
мін. +22° макс. +35°	мін. +23° макс. +35°	мін. +24° макс. +31°	мін. +18° макс. +26°	мін. +16° макс. +21°	мін. +14° макс. +23°	мін. +14° макс. +21°	мін. +14° макс. +22°	мін. +15° макс. +24°

www.volyn.com.ua